

РЕШЕНИЕ

№ 33107

гр. София, 09.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3503** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от 02.04.2025г. и уточнение с молба от 19.06.2025г., подадени от П. Б. Л., с адрес в [населено място], чрез адвокат Р. С.-АК-П., срещу Столична дирекция на вътрешните работи МВР /СДВР/, с която се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лева, причинени от отменен като незаконосъобразен административен акт - заповед №513з-8615/15.11.2018г. на директора на СДВР, с която на ищеца е наложено дисциплинирано наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение, отменен с влязло в сила решение № 6306/02.11.2021г. на АССГ, 38-ми състав по адм. дело №2849/2021г., ведно със сумата от 7 279.30 лв. /седем хиляди двеста седемдесет и девет лева и тридесет стотинки/, представляваща законна лихва, начислена върху посочената по-горе главница за времето от 11.05.2022г. /влизане в сила на решение № 6306/02.11.2021г. на АССГ, 38-ми състав по адм. дело №2849/2021г./ до 02.04.2025г. /датата на завеждане на исквата молба/ и законната лихва, начислена върху посочената по-горе главница за времето от 02.04.2025г. /датата на завеждане на исквата молба/ до окончателно изплащане на главницата.

В исквата молба и уточнението към нея, ищецът твърди, че претърпените неимуществените вреди се изразяват в понесените страдания от уронването на авторитета и доброто му име, градено пред обществото, както и психологическия тормоз от незаконосъобразното уволнение, търпени в период от около три години и половина с начало 19.11.2018г., когато е узнал за незаконосъобразното му уволнение, до 11.05.2022г., когато с влизане в сила на решение №

6306/02.11.2021г. на АССГ, 38-ми състав по адм. дело №2849/2021г. е почувствал удовлетвореност от възстановената справедливост.

В съдебно заседание ищецът се представлява се от адв. С., който поддържа исковата молба по изложените в нея съображения. Счита, че по безспорен начин е доказан сложния фактически състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно: налице е незаконосъобразен административен акт – отменената заповедта на директора на СДВР, с която на ищецът е прекратено служебното правоотношение; доказани са претърпените от ищеца неблагоприятни последици, които са се отразили на неговото здравословно състояние, на психиката му и на семейството му. Счита, че размерът на исковата претенция е доказан, както по основание, така и по размер, както определя претенцията като минимална за процесния период от около 4 години, през който ищецът е останал без работа. Претендира присъждане на направените разноски по делото по представен списък.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрисконсулт А., моли съда да отхвърли изцяло предявената искова претенция на П. Л.. Сочи, че за да бъде уважен искът по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да бъдат установени кумулативно всичките предпоставки от сложния му фактически състав, като в случая приема за доказани само част от тях, а именно: незаконосъобразен акт, който е признат за незаконосъобразен по съответния ред с две решения – на АССГ и ВАС. От събраните гласни доказателства обаче, счита за недоказани другите два елемента от фактическия състав по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - настъпила вреда и причинно-следствена връзка между така твърдяната вреда и незаконосъобразния акт. Алтернативно, моли претендираното обезщетение да бъде намалено и определено по справедливост, съобразно константната съдебната практика. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на размера на исканото обезщетение, поради което счита, че същият следва да бъде сериозно коригиран. Прави анализ на събраните гласни доказателства, като счита, че от същите не става ясно какви преживявания е имал ищецът, както и в какъв период са търпени те.

Административен съд София – град, 21 –ви състав, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че ищецът П. Б. Л., ЕГН [ЕГН], към 15.11.2018 г. е заемал длъжността „полицай“ в Група „Охрана на обществения ред“ на Сектор „Охранителна полиция“ към 06 РУ на СДВР.

Със заповед № 513з-8615 от 15.11.2018г. на директора на СДВР /л.16/, на П. Б. Л., на основание чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на ищеца на 19.11.2018 г.

В мотивите на заповедта е прието, че по време на дежурството на мл. инспектор Л., назначен в наряд за времето от 19.00 ч. на 05.07.2018 г. до 07.00 ч. на 06.07.2018г. като "Б2" пост, разположен на югоизточната част НДК, откъм "Моста на влюбените", етаж 1, въпреки че станал свидетел на възникнал инцидент със служители на СДВР (стрелба с огнестрелно оръжие), назначени за охрана на сградата на НДК и определената прилежаща територия по време на председателството на Съвета на ЕС 2018, в следствие на което са нанесени материални щети-увредена входна врата на стаята, определена за инструктаж и отпих на служители в СДВР в сградата на НДК, както и счупено стъкло на входната врата, разположена на вход „Б2“ към асансьори 3 и 4 и пробито пано

от окачен таван в коридора на стаята, не е предприел действия за неговото предотвратяване или пресичане, съобразно функционалните си задължения, и не е докладвал обективно за случилото се на началниците си и на ОДЧ, като е опитал впоследствие да се прикрие извършените нарушения в стаята за почивка и извън нея. Горните обстоятелства са доведени до знанието на служители на МВР и на трети лица.

Това поведение на служителя е квалифицирано от дисциплинарно-наказващия орган като виновно нарушение на т. 8, т. 11, т. 15, т. 19, т. 20, т. 24, т. 64, т. 83 от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР, при което е приет за осъществен съставът на дисциплинарни нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР.

Видно от приложенията по делото, посоченият индивидуален административен акт е обжалван по съдебен ред, като с решение № 4110 / 17. 06. 2019 г. по адм. д. № 12926 / 2018 г. по описа на АССГ, жалбата е отхвърлена. Решението на АССГ е оставено в сила с решение № 3583/09. 03. 2020 г. по адм. д. № 9009 / 2019 г. по описа на ВАС- V отделение.

От приобщените писмени доказателства в приложенията се установява, че с решение № 4865/27.04.2020г., постановено по адм. дело № 9915/2019г. Върховният административен съд, V отделение, е отменил решение № 799/13.06.2019г., постановено по адм. дело № 366/2019г. на Административен съд София – област и е отменил заповед № 8121к-211/11.01.2019г. на министъра на вътрешните работи, с която на установения в досъдебното производство извършител на стрелбата е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение. В мотивите за отмяна на заповедта е посочено, че не е установено по безспорен начин служителят, чиито действия е прието, че е прикрил Л., да е извършител на описаните нарушения на служебната дисциплина.

По искане, с правно основание чл. 239, т. 1 АПК , подадено от П. Б. Л., за отмяна на влязло в сила решение е образувано адм. дело № 11761/2020г., по което петчленен състав на ВАС със свое решение № 2991 от 08.03.2021 г. отменя решение № 3583/09. 03. 2020 г. по адм. д. № 9009 / 2019 г. по описа на ВАС- V отделение и решение № 4110 / 17. 06. 2019 г. по адм. д. № 12926 / 2018 г. по описа на АССГ и връща делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София - град.

При новото разглеждане на делото, с решение № 6306/02.11.2021г., постановено по адм. дело №2849/2021 г. по описа на АССГ, 38-ми състав, заповед № 513з-8615 от 15.11.2018г. на директора на СДВР, с която на Л. е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение, е отменена. Решението е влязло в сила на 11.05.2022 г., след като е било потвърдено с решение № 4478/11.05.2022 г., постановено по адм. дело № 1522/2022 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение.

По делото е представена медицинска документация, от която е видно следното:

От издадения амб. лист, издаден след проведен преглед на ищеца на 27.11.2018 г. /л.29/ е видно, че същият е потърсил медицинска помощ във връзка с преживян силен стрес, от който се почувствал зле, изпитвал разстройство на съня, потиснатост, раздразнителност, изтръпване на крайниците и периодични хипертонични кризи. Поставена е основна диагноза „Посттравмично разстройство“ и е предписана медикаментозна терапия с „Д.“ при нужда.

От издадения амб. лист, издаден след проведен преглед на ищеца на 05.12.2018 г. /л.31/ е видно, че същият е потърсил медицинска помощ във връзка с продължаващи оплаквания от нервно напрежение и периодично главоболие след преживян стрес на 17.11.2018 г. Поставена е основна диагноза „Посттравмично разстройство“ и П. Л. е изпратен на консултация със специалист.

Видно от амб. лист от 13.12.2018 г. /л.32/, ищецът е прегледан от специалист по нервни болести, който е поставил диагноза „Разстройство в адаптацията“ и му е назначил медикаментозна терапия

със „Седатив“. Терапията е продължили и след повторен преглед, проведен на 10.01.2019 г. при същия специалист /л.34/.

От издаден амб. лист след проведен преглед на 08.02.2019 г. /л.36/ е видно, че ищецът е потърсил медицинска помощ по повод силно главоболие, продължаващо пет часа, виене на свят, сърцебиене, тежест зад гръдната кост и отпадналост, след силни емоции. След проведен преглед е установено, че пациентът е със стойности на АН /артериалното налягане/ 220/100 и сърдечен ритъм от 124 уд./мин. Поставена е основна диагноза „Хипертония артериалис кризис“ и е приложена медикаментозна терапия.

От издаден амб. лист след проведен преглед на 28.02.2019 г. /л.38/ е видно, че ищецът е потърсил повторно медицинска помощ по повод силно главоболие, продължаващо часове, виене на свят, сърцебиене, тежест зад гръдната кост и отпадналост, след силни емоции. След проведен преглед е установено, че пациентът е със стойности на АН /артериалното налягане/ 180/100 и сърдечен ритъм от 92 уд./мин. Посочената основна диагноза е „Хипертония артериалис кризис“ и е приложена медикаментозна терапия.

От представеното копие на лична амбулаторна карта на П. Л. /л.40-49/ е видно, че същият не имал подобни на описаните в амбулаторните листи оплаквания преди исковия период.

От ответника е представена платежна бележка /л.86/, издадена от СДВР, видно от която на П. Б. Л. е изплатена обезщетение на осн. чл.237, т.1 от ЗМВР.

По делото са приети и приложени за послужване адм. дело № 12926/2018 г. на АССГ, адм. дело № 9009/2019 г. на АССГ, адм. дело № 11114/2020 г. на ВАС, адм. дело № 2849/2021 г. на АССГ и адм. дело № 1522/2022 г. на ВАС.

По делото са разпитани свидетелите Г. Б. Л. /брат на ищеца/ и И. Т. И..

Разпитан св. Л., заявява, че е брат на ищеца и, че знае за неговото уволнение от м.декември 2018 година. Споделя, че по онова време живеели заедно през цялото време. Спомня си, че на ищеца му било неприятно, но и всички от семейството му преживеели тежко неговото уволнение. Спомня си, че тогава ищецът бил по-изнервен. Пояснява, че в началото ищецът не приемал случващото се толкова сериозно, защото знаел, че няма вина и не е очаквал да се стигне до неговото уволнение. След това, когато го уволнили обаче му станало много гадно и се затворил в себе си. Спомня си, че родителите им най-тежко го преживели. За ищеца споделя, че след случилото се започнал да вдига кръвно. Споделя, че лично той го карал да ходи по прегледи. Споделя, че виждал как ищецът не е добре – само лежал, затворил се в себе си, вдигал високо кръвно и се налагало и той да го води многократно на прегледи. Пояснява, че ищецът не се чувствал добре чисто психически, което се отразило и на родителите им. Спомня си, че доста време не бил излизал. Спомня си, че ищецът правел планове за сватба, но когато се случи това, отложили сватбата. Ищецът започнал да се чувства по-добре едва преди раждането на детето му, което се родило през 2022 г. Преди това бил затворен, изнервен, зле му било, не искал да ходи никъде и изкарал празниците вкъщи. Дълго време не общувал с други хора, дори и с негови приятели, не му се излизало особено във В.. През това време не е работел никъде. Започнал работа за няколко месеца, но след това напуснал. Водели го на лекари, но не може да каже на какви. Твърди, че лично той го е водил до техния личен лекар във В.. Ищецът имал високо кръвно, не му било добре. Не може да се сети на какви лекари е ходел ищеца, защото това било през 2018 г. Спомня си, че пиел хапчета за кръвното, но не знае какви точно. Ищецът не споделял почти нищо. Споделя, че не знам дали са издавани документи от прегледите, които са му правени. Уточнява, че това било преди 7 години. Знаел от ищеца, че продължил да ходи на прегледи, но не знае при какви специалисти. Споделя, че знае, че ищецът не е търсел помощ от психолог за това негово затваряне. Твърди, че неразположенията на ищеца не се дължат на налични причини. Към

онзи момент, ищецът правел планове за сватба и нищо друго не му се е случвало, което да го травмира. Счита, че уволнението е единственото нещо, на което се дължи това поведение. Споделя, че преди това брат му не е ходил на лекари. Възможно е някога да е ходил на лекари за нещо, но никога не е бил такъв, какъвто бил след уволнението. Споделя, че са израснали заедно като деца, познава го и видял как преживява случилото се. Не може да каже кога ищецът започнал работа след уволнението. Споделя, че ищецът се издържал с помощта на родителите им. Пояснява, че майка им работела във Ф., а баща им бил пенсионер. Спомня си, че в някакъв момент ищецът започнал да работи в охранителна фирма. През процесния период твърди, че брат му живеел при родителите им. Живеели всички заедно и всички се справяли с издръжката му, с всичко. Уточнява, че живеели в къща, а с жената, за която щял да се жени не живеели заедно – тя ходела у тях и той при нея – 50 на 50.

Разпитан, св. И. заявява, че познава П. Л. от ученическите години, както и, че са близки приятели. Споделя, че знае за дела, които е имало между ищеца и МВР, както и, че същият не знаел, че ще го уволняват, което се случило впоследствие. Спомня си, че уволнението било през 2018г. - точно преди зимата, преди празниците, защото щели да запазват къща за гости, както правят винаги преди празниците. В онзи период, в който трябвало да запазят къща, ищецът не искал много да излиза, усамотил се и с комуникирал само с брат си. Спомня си, че тогава Л. не се чувствал добре. Знае, че е ищецът имал здравословни проблеми, вдигал кръвно и идвала Бърза помощ до тях, но точно какво му е било не знае. Знае, че не ищецът не бил много добре здравословно, имал притеснения. Спомня си, че тогава Л. имал приятелка, но се разделили и след години отново се събрали. Споделя, че се виждали с ищеца в онзи период, но по-ограничено, бил по-затворен, не бил добре психически. Описва го като по-притеснен, по-недоверчив. Сега започнали да се виждат по-често покрай детето. За детето му споделя, че било по-малко от неговото, около 2-3 годишно, но не знае на коя точно дата е родено. Споделя, че преди да се роди детето му, ищецът бил необщителен. Знае, че ищецът имал проблеми с работата – не искали да го назначат на работа, не можел да започне работа – започвал, спирал. Виждали се, когато ищецът ходел при брат си в [населено място] и когато той ходел във В. при тях. Споделя, че тогава не празнували заедно в къщата. Трябвало да я запазят, но не празнували заедно. Споделя, че през периода на уволнението, ищецът живеел с брат си и неговото семейство във В., но имали и къща в [населено място]. С приятелката си, ищецът се виждал като тя ходела при него или той при нея. Спомня си, че ищецът бил дълго време без работа. После започнал да работи нещо при познат със сандвичи, разкарвал стока, карал бусове, но не знае и колко време продължило това. За връзката на ищеца с приятелската му споделя, че били дълго време разделени, но после се събрали. Споделя, че раздялата с приятелката му не повлияла добре на ищеца – бил все такъв раздразнителен, усамотен. Споделя, че не знае точната причина за раздялата на ищеца с приятелката му, но си спомня, че тогава същият имал проблеми с МВР, свързани с уволнението му.

Настоящият съдебен състав цени показанията на свидетелите като ясни, непротиворечив и съответни на останалия доказателствен материал по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустими – претендира се обезщетяване за неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на отменен като незаконосъобразен административен акт - заповед №513з-8615/15.11.2018г. на директора на СДВР. Съобразно разпоредбата на чл.205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни актове се твърди, че са причинени вредите – Столична дирекция на вътрешните работи.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В случая предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди следва да се квалифицира като такъв с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, доколкото се претендира настъпване на вреди от незаконосъобразен акт на администрацията.

За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен административен акт /в случая незаконосъобразната заповед/; 2. неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразната заповед. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

По аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В конкретния случай, ищецът претендира неимуществени вреди, изразяващи се в понесените страдания от уронването на авторитета и доброто му име, градено пред обществото, както и психологическия тормоз от незаконосъобразното уволнение, търпени в период от около три години и половина с начало от 19.11.2018г., когато е узнал за незаконосъобразното му уволнение, до 11.05.2022г., когато с влизане в сила на решение № 6306/02.11.2021г. на АССГ, 38-ми състав по адм. дело №2849/2021г. е почувствал удовлетвореност от възстановената справедливост.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди които са пряка и непосредствена последица от увреждането - както имуществени /претърпени загуби или са пропуснати ползи/, така и неимуществени /претърпени болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт за определен период от време/. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконните административни актове като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Тук под вредоносен резултат /вреда/ следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под „пряка и непосредствена“ - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действие или бездействие на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Т.е. причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По делото, ищецът е предприел процесуална активност като е приложил релевантна за исковия период медицинска документация, от която е видно, че след връчването на

отменената като незаконосъобразна заповед /19.11.2018 г./, на 27.11.2018 г. същият е потърсил медицинска помощ във връзка с преживян силен стрес, от който се почувствал зле, изпитвал разстройство на съня, потиснатост, раздразнителност, изтръпване на крайниците и периодични хипертонични кризи, като след прегледа му е поставена основна диагноза „Посттравмично разстройство“ и е предписана медикаментозна терапия с „Д.“ при нужда. Видно от останалата медицинска документация (амб. листи от 05.12.2018 г. /л.31/, 13.12.2018 г. /л.32/, 10.01.2019 г. /л.34/., 08.02.2019 г. /л.36/ и от 28.02.2019 г. /л.38/) състоянието на ищеца е останало без подобрене през следващите месеци, дори се е влошило, след като същият е започнал да прави хипертонични кризи с установено АН /артериалното налягане/ 220/100 и сърдечен ритъм от 124 уд./мин.

От представеното копие на лична амбулаторна карта на П. Л. /л.40-49/ е видно, че ищецът не имал подобни на описаните в амбулаторните листи оплаквания преди исковия период, което кореспондира със свидетелските показания на брат му – св. Г. Б. Л..

Описаните в амбулаторните листи анамнестични данни за състоянието на ищеца, а именно: преживян силен стрес, от който се чувствал зле, потиснатост, раздразнителност и хипертонични кризи /високо кръвно налягане/ се потвърждават от показанията и на двамата свидетели, както и от поставените основани диагнози - „Посттравмично разстройство“, „Разстройство в адаптацията“ и „Хипертония артериалис кризис“. От приложените по делото писмени доказателства на л. 33, л.35. л.37, л.39 е видно, че на ищеца е предписано медикаментозно лечение за посочените здравословни състояния, за което са издавани рецептурни бланки с дати съответстващи на датите на проведените прегледи.

По възраженията на ответника, обективирани в отговора на исковата молба за недоказаност на връзката между влошеното здравословно състояние на ищеца и отменената като незаконосъобразна заповед, съдът обръща внимание, че по делото не са налице доказателства, от които да следва, че ищецът е страдал от описаните здравословни неразположения преди датата на връчване на заповедта за уволнение /19.11.2018 г./. Същевременно се установи по безспорен начин, че след 19.11.2018 г. здравословното състояние на ищеца се е влошило, което влошаване, предвид посочените в медицинската документация диагнози - „Посттравмично разстройство“, „Разстройство в адаптацията“ и „Хипертония артериалис кризис“, би могло да бъде провокирано от стресогенни фактори, каквото се явява незаконосъобразното му уволнение. В този смисъл са и анамнестичните данни в приложените по делото амбулаторни листи, издадени в периода от 2018 г. до 2019 г., от които е видно, че пациентът е споделил, че се чувства зле след преживян стрес около 17.11.2018 г. /денят, в който се е върнал на работа след болничен, арг. болничен лист № Е20182414437/14.11.2018 г., на л.30/. С оглед на горното, съдът приема възраженията на ответника за недоказаност на претърпените от ищеца неимуществени вреди, както и липса на причинно-следствена връзка между вредите и незаконосъобразната заповед за неоснователни. За пълнота, съдът обръща внимание, че представената от ответника по делото платежна бележка за изплатено на ищеца обезщетение на осн. чл.237, т.1 от ЗМВР е ирелевантна за настоящото производството по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, в което се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

С оглед на горните установявания, съдът приема, че по делото безспорно се установяват и трите елемента от правопораждащия отговорността на ответника състав - налице е

незаконосъобразна заповед на директора на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, която е отменена по съответния ред, налице са настъпили неимуществени вреди- негативни преживявания у ищеца, в резултат на оставането му без работа, които се доказват със събраните по делото писмени и гласни доказателства. Ищецът се е затворил в себе си, станал е неконтактен, които вреди имат неимуществен характер и подлежат на репарирание. Установи се също, че за ищеца са настъпили и здравословни проблеми видно от представената медицинска документация, касаеща състоянието му през част процесния период.

Неимуществените вреди нямат материален еквивалент за пострадалия, поради което законът постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта - чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), с оглед характера на деянието, естеството на увреждането и степента на претърпените морални страдания. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението /т. 2 от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС/, като например - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение. Обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат компенсирани вредите в техния паричен еквивалент.

В случая, понесените нематериални вреди не са с голям интензитет, тъй като са налице данни за влошено здравословното състояние на ищеца през първите четири месеца от посочения исков период от три години и половина. Представените амбулаторни листи действително доказват, че ищецът е бил с влошено здравословно състояние през първите месеци след връчване на заповедта за уволнение, но не се доказва, че продължителността и задълбочаването на здравословните проблеми на ищеца са продължили през целия период и са се проявили единствено вследствие на неговото уволнение. Отмяната на сватбата с дългогодишната му приятелка и последвалото влошаване на техните отношения, за които споменават двамата свидетели, също представляват стресогенни фактори, от които биха могли да се задълбочат вече диагностицираните състояния на ищеца. Отделно от горното, по делото не се събраха никакви доказателства и остана недоказано твърдението на ищеца за уронването на авторитета и доброто му име.

С оглед на горното и при приложение на чл. 52 от ЗЗД, настоящият състав счита, че заповедта за уволнение е причинила конкретни страдания на ищеца за продължил около три години и половина период с доказан висок интензитет от около четири месеца, поради което справедлив размер на обезщетението би се явила сума в размер на 3500,00 лева като до пълния размер на иска от 20 000 лв. или за сумата от 16 500 лв. исковата претенция е неоснователна.

Акцесорният иск за мораторната лихва се явява частично основателен. Съгласно задължителните указания по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. на ВКС, по т. гр. д. № 3/2004г., ОСГК, при унищожаваните административни актове началният момент на забавата и съответно началният момент на дължимостта на мораторната лихва върху сумата на обезщетението, е влизане в сила на решението, с което те са отменени. В случая решение № 6306/02.11.2021г., постановено по адм. дело №2849/2021

г. по описа на АССГ, 38-ми състав, с което е отменена заповед № 513з-8615 от 15.11.2018г. на директора на СДВР е влязло в сила на 11.05.2022 г., след като е било потвърдено с решение № 4478/11.05.2022 г., постановено по адм. дело № 1522/2022 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение., т.е. началната дата е 11.05.2022 г. Крайният момент на дължимостта на мораторната лихва е денят, предшестваш депозирането на исковата молба – 01.04.2025г.

С оглед частичната основателност на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за законната лихва върху тази сума, считано от 02.04.2025 г. (датата на предявяване на исковата молба) до окончателното изплащане на сумата.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца следва да се присъдят и направените по делото разноски, които са в размер на 10.00 лева, както и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част на иска. От приложения договор за правна помощ се установява, че ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение, в брой в размер на 1950 лева на адвокат Р. С., която е осъществила процесуално представителство и защита на ищеца по делото. Съобразно уважената част от иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 341.25 лева за адвокатско възнаграждение и 10.00 лева платена държавна такса или общо разноски в размер 760 лева.

На ответника, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт, осъществил процесуално представителство, в размерите по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ при МВР да заплати на П. Б. Л., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 3500 (три хиляди и петстотин) лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от отменен като незаконосъобразен административен акт – заповед №513з-8615/15.11.2018г. на директора на СДВР, с която на ищеца е наложено дисциплинирано наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение, ведно с мораторната лихва върху сумата, изчислена за периода от 11.05.2022 г.– 01.04.2025 г., както и законната лихва, считано от 02.04.2025 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния размер от 20 000 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на П. Б. Л., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 351.25 лева /триста петдесет и един лева и двадесет и пет ст. /.

ОСЪЖДА П. Б. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: